

ન્યૂજ ઓફ ગાંધીનગર ઈન્ડિક સાહિત્ય સરિતા-આયોજક : પ્રદીપ રાવલ

ત્યારે ઘટકશે આખરી વાર "પવિ" નું દિલ અને
તને ચાદ મારી આવશે.

કથીએચ પ્રવાણા "પવિ" હાલ-નવસારી.
વાતન - જુનાગઢ જુલાનું નાનકદુ ઉમરાની ગામ.

NOG SS No : 100

નામ : નીજલ જગાડ

પ્રકાર : પદ્ધ

શીર્ષક : વિસામો

ચરણ ચાડે શેરીની ધૂળ જેમ વિખરતી,
ખર ખર સદીઓ છાતીમાં જાય ખરતી.

પગમાંથી પગલાંચો જળમાંથી દરિયાઓ,
વીતેલા લાખ ભલો, આંખે આંખે ભરતી.
જુવનની સરિતા સુખ દુઃખ એના બે કાંઠા,
બરછદ હેઠળીઓમાં હાથ રેખા વહેતી.
મારો પંથ ચાલે તો આગળ હું હાલુ,
બે ચાર ડગલે વળાંક મળો જો શુકનવંતિ.
કંટક ભર્યા પંથ પર ચાલી હું થાક્યો,
કે પણે પેઢેંઓ લીલો મોડ નથી બંડેરવંતી.
શાંત ડિનારે ધસમસતા મોનાં ગે વિસામો,
આખ પવન મન પાણી આકાશ ઢેક્તી.
નીજલ જગાડ, મુંબુંધ હાટકોપર

NOG.S.S NO. 0032

વિષય: વિસામો

પ્રકાર: પદ્ધ

શીર્ષક: ભરોસો

સાંજ પડે લીધો વરસાએ આજ વિસામો,
વરસતા વરસાદો મીનુને આજ વઈ ગાંયો ભરોસો.
ચરણાં વરસાદમાં વાત વહેતી મૂકી,
જન્મો મળતાં જ વાત શાનના કીંદી.
દિલમાં છે જેવું નામ એને જ વહેતી મૂકી,
મનમાં બહુ હરખાણી એને જ કાનમાં કીંદી.
શપનું હતું એજ વાત આજ હકીકત બની,

મનમાં હતી વાત એજ આજ ખુશાલી બની.
વહેતી શાદી અંતરનાં તીંડાણમાં અડકે છે,
મનમાં ખુલ્લીથી આજ અનનદ મૂંમી થિએ છે.
સાંજ પડે લીધો વરસાએ આજ વિસામો.

વરસતા વરસાદો મીનુને આજ વઈ ગાંયો ભરોસો.
મીના માંગરોલીયા મીન, અમદાવાદ ..

NOG SS No.109

વિષય: વિસામો

શીર્ષક: સમય મળો તો

પ્રકાર: -પદ્ધ

"સમય મળો તો"

તારી આંખોમાં ગ્રોક સમય મળો તો,
મેં વિસામો લીધો જેણે સમય મળો તો.
પ્રસંદ કરજે એકાંત છેણું કે ઉંડાઈ પર્દુ,
એકાંક પડો ખોલજે સમય મળો તો.
ઘણો ભારીક બની સરકારો હવાથી એ,
દસ્તિ દિવ્ય જેણે સમય મળો તો.
ભીતરથી એ ભીતર મુકામ કરી લીધો,
બળે દીપ રાત જેણે સમય મળો તો.
જગમગ શાણગાંધી ગોપકી લેમિસાલ,
અંતરવાસ ઉજાશ જેણે સમય મળો તો.
ભર્હી સથગાવી ગોખમાં અપંડ "મહેક",
ફરે નાચ લઈ પગલા જેણે સમય મળો તો.
નીજલ જગાડ, મુંબુંધ હાટકોપર

NOG.S.S NO. 0007

વિષય: વિસામો

પ્રકાર: ગધ, માર્કોફીક્શન

શીર્ષક: ભાપનું ઘર

એને આપણે લિતિકા કંદુંઘું, પંચાવનની આસપાસની
ઝિંગ, તેજવીની ચંદ્રો, શરીર હજુ પણ ખડતલ, એને
દૈથમાં છે જેવું નામ એને જ વહેતી મૂકી,
મનમાં બહુ હરખાણી એને જ કાનમાં કીંદી.
શપનું હતું એજ વાત આજ હકીકત બની,

બાલુ સંગાડા "મહેક", હાલોલ

NOG SS No.0007

વિષય: વિસામો

પ્રકાર: ગધ, માર્કોફીક્શન

શીર્ષક: ભાપનું ઘર

એને આપણે લિતિકા કંદુંઘું, પંચાવનની આસપાસની
ઝિંગ, તેજવીની ચંદ્રો, શરીર હજુ પણ ખડતલ, એને
દૈથમાં છે જેવું નામ એને જ વહેતી મૂકી,
મનમાં બહુ હરખાણી એને જ કાનમાં કીંદી.
શપનું હતું એજ વાત આજ હકીકત બની,

"નામ "

"લિતિકા."

"ઊમર?"

"પંચાવન વર્ષ."

"રહેઠાણનું સરનામું?"

"નથી."

"કોઈ સગાંવહાલાંનું સરનામું?"

"નથી."

"મિત્રવૃદ્ધિમાંથી કોઇનો નંબર, સરનામું?"

"કોઈ નથી."

દલપતરામે પોતાનાં હાથની પેન નીચે મૂકી

આશ્વર્યથી લિતિકા સામે જોયું અને બોલ્યાં," બેન

કોઈ તો હશે જે તને ઓળખથું હોય. અહીં આવવા

પહેલાં જ્યાં રહેતી હતી ત્યાંનું સરનામું આપ. જીથી

કરીને બિષયમાં ન કરે નારાયણ ને જે તને કઈ

થઈ જાય તો સંચાચ તારાં સગાં સુધી સમાચાર

પહોંચાયી શકે."

એટલે લિતિકા એજ પાણીદાર

અંખોમાં મક્કમતાના ભાવ સાથે લોલી," પરખેલી

હોત અને કોખ ખાલી રહી હોત તો વાંચીયાદી

કંદેવાત, કાદાચ એ સહન થઈ જાત. પરંતુ જે

સંબંધોને મેં જન્મ આચાયો, હું, પ્રેમ અને લાગણીયા

સૌચાયાદી કોઈ જો નાચાયો હોય.

અને લાગણીયા સૌચાયાદી કોઈ જો નાચાયો હોય.

અને દરેક વખતે ભારતના વખતા

કર્યાં હું, હું પણ પણ પણ પણ

કર્યાં હું, હું પણ પણ પણ પ

